

Sygn. akt V ACa 49/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Katarzyna Przybylska (spr.)
Sędziowie:	SA Anna Strugała SO del. Leszek Jantowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Tobiasz – Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w T.

przeciwko R. S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I C 225/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że powództwo oddala,
2. w punkcie 2 (drugim) w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 67.766 (sześćdziesiąt siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO del. Leszek Jantowski SSA Katarzyna Przybylska SSA Anna Strugała

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 49/18

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T., wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 27 maja 2014r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 2 marca 2017r. w sprawie o sygn. akt I Co (...), z wniosku pozwanego R. S., oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 27 maja 2014r. strony procesu zawarły umowę sprzedaży nieruchomości za cenę 1.700.000 zł, która to cena miała zostać zapłacona w kwocie 1.200.000,30 zł najpóźniej w dniu sporządzenia aktu notarialnego, zaś kwota 499.999,70 zł miała zostać zapłacona do dnia 28 maja 2014r. Jednocześnie w tym samym dniu strony zawarły umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powodowa spółka zbyła na rzecz pozwanego wierzytelności w łącznej wysokości 1.200.000,30 zł i strony postanowiły, iż kwota ta zostanie zapłacona przez kompensatę wzajemnych należności. Powód podniósł, że wywiązał się z obowiązku zapłaty ceny sprzedaży nieruchomości w ten sposób, iż kwota 1.200.000,30 zł została zapłacona poprzez potrącenie należności wskazanych w akcie notarialnym z wierzytelnością pozwanego, wynikającą z umowy przelewu wierzytelności, zaś kwota 499.999,70 zł została zapłacona w dniu 27 maja 2014r. przelewem na rachunek bankowy pozwanego. Pomimo tego pozwany w dniu 21 lutego 2017r. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, w zakresie obowiązku zapłaty ceny sprzedaży, składając nieprawdziwe oświadczenie, że należność nie została zapłacona, przy czym oświadczenie o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia o potrąceniu, które złożył pozwany, zostało doręczone powodowi w dniu 21 marca 2017r.

Pozwany, w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoła na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Zdaniem pozwanego umowa cesji, zawarta przez strony, nie rodzi zobowiązania, albowiem nałożyła na cedenta określone obowiązki, których powód nie wykonał. W związku z tym nie było podstaw do dokonania potrącenia, nie wywołuje ono skutków prawnych, tym samym pozwany złożył prawidłowe oświadczenie o tym, że zobowiązanie z aktu notarialnego co do zapłaty ceny nie zostało wykonane. Ponadto, zdaniem pozwanego, wierzytelności wymienione w cesji, są nieistniejące, co zostało potwierdzone w trakcie postępowań kontrolnych organów podatkowych i skarbowych, o czym powód miał wiedzę. Pozwany zakwestionował, aby cedowane wierzytelności były wymagalne i przysługiwały powodowi, pozwany nie otrzymał żadnych dokumentów na potwierdzenie ich istnienia. Z tego względu pozwany podniósł, że cesja i potrącenie nie zostały ujęte w akcie notarialnym, bowiem powód obawiał się składać oświadczenia o ich istnieniu (k. 54-61 akt).

Wyrokiem z dnia 29 września 2017r. Sąd Okręgowy w B. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 27 maja 2014r., zawartego przed notariuszem D. S., repertorium A numer (...), stanowiącego umowę sprzedaży, zawartą pomiędzy pozwanym, R. S., a powódką, (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w T., w zakresie obowiązku zapłaty kwoty 1.200.000,30 zł przez powódkę na rzecz pozwanego, określonego w paragrafie czwartym aktu notarialnego, któremu Sąd Rejonowy w T. nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 2 marca 2017r. w sprawie o sygn. akt I Co (...), w całości (pkt 1) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 70.818 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2).

Powyższy wyrok Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 27 maja 2014r. strony zawarły umowę sprzedaży nieruchomości, położonej w G. przy ulicy (...), na podstawie której pozwany sprzedał, a powód nabył nieruchomością, za zapłatą ceny w kwocie 1.700.000 zł. Strony umowy postanowiły, że kwota 1.200.000,30 zł zostanie zapłacona w dniu aktu notarialnego, zaś pozostała kwota 499.999,70 zł zostanie zapłacona do dnia 28 maja 2014r. Co do obowiązku zapłaty ceny powód poddał się egzekucji. Jednocześnie strony

w umowie sprzedaży ustaliły, że dopuszczają możliwość wzajemnego potrącenia zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego wzajemnie

im przysługujących do siebie wierzytelności, w tym wierzytelności zbywcy do nabywcy z tytułu ceny sprzedaży i dowolnej wierzytelności nabywcy do zbywcy. Jednocześnie strony, w tym samym dniu w ramach wspólnych ustaleń, zawarły umowę przelewu wierzytelności,

na podstawie której powód, jako cedent, zbył na rzecz pozwanego, przysługującą powodowi wobec dłużnika, B. S., wierzytelność na łączną kwotę 1.200.000,30 zł, wynikającą

ze wskazanych w umowie faktur, za cenę 1.200.000,30 zł, płatną na rachunek bankowy powoda, jako cedenta, przy czym strony tej umowy dopuściły możliwość potrącenia i kompensaty wzajemnych wierzytelności. Dłużnik, B. S., została zawiadomiona o cesji wierzytelności poprzez osobę pozwanego, który reprezentował dłużnika i był jego pełnomocnikiem. Nadto powód, za zgodą pozwanego, dokonał w dniu 27 maja 2014r. potrącenia należnej wobec pozwanego wierzytelności z tytułu zapłaty ceny z umowy sprzedaży nieruchomości, w kwocie 1.200.000,30 zł. Powyższe umowy stanowiły sposób rozliczenia prowadzonej współpracy gospodarczej pomiędzy powodem a pozwanym, który prowadził własną działalność gospodarczą i był także pełnomocnikiem B. S. w prowadzonej przez nią działalności pod firmą (...), na podstawie umowy sprzedaży produktów leczniczych i medycznych z dnia 19 października 2011r. Powyższa umowa sprzedaży nieruchomości i powiązane z nią umowy cesji oraz potrącenia, nie były jedynymi w stosunkach pomiędzy stronami, m.in. w tym samym dniu 27 maja 2014r. została zawarta jeszcze jedna umowa sprzedaży innej nieruchomości i także w późniejszym okresie były zawierane jeszcze inne umowy – łącznie sześć. Sam pozwany był inicjatorem takich rozliczeń i wskazywał

we wcześniejszych ustaleniach z powodem, w jaki sposób ma nastąpić zapłata ceny sprzedaży nieruchomości, tj. częściowo co do kwoty 499.999,70 zł przelewem na konto, zaś pozostała kwota poprzez kompensatę ze zobowiązaniami (...) B. S., na które

to w postaci dokumentów finansowych wskazał sam pozwany. Te dokumenty, w postaci faktur korygujących, były wystawiane przez B. S. w ramach prowadzonej działalności. Jednocześnie w samym akcie notarialnym nie zapisano szczegółowo kwestii potrącenia

w ramach częściowej zapłaty ceny, z uwagi na termin sporządzenia aktu. Pozwany przy akcie notarialnym nie kwestionował żadnych zapisów i ustaleń stron. Faktury korygujące w ramach współpracy gospodarczej wynikały z rozliczenia, tzw. rabatu producenckiego – powód kupował towar od B. S., która miała wyłączność na te towary, następnie powód dalej sprzedawał ten towar do aptek, które otrzymywały wcześniej od pozwanego, oferty na zakup po dodatkowym rabacie, który musiał zostać udzielony przez powoda przy sprzedaży,

w związku z tym powód sprzedawał ostatecznie towar po niższej cenie, niż kupował od B. S., i na tę różnicę były wystawiane faktury korygujące. Ponieważ jednak B. S. nie była wypłacalna, rozliczenia pomiędzy nią a powodem następowały poprzez sprzedaż nieruchomości. Apteki, którym sprzedawano towar, były powiązane kapitałowo z pozwanym. Kwota 499.999,70 zł z tytułu ceny sprzedaży, została zapłacona pozwanemu przez powoda przelewem na konto w dniu 27 maja 2014r. W dniu 21 marca 2017r. powodowi zostało doręczone pisemne oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od m.in. umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2014r. na kwotę 1.200.000,30 zł, podnoszące, że umowa obejmowała wierzytelność nieistniejącą, co zostało ustalone w trakcie postępowań prowadzonych przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej. W oświadczeniu pozwany podniósł także, iż wbrew zapisom umowy przelewu wierzytelności, powód nie udzielił

mu wszelkich znanych wyjaśnień dotyczących stosunków prawnych i faktycznych, dotyczących wierzytelności oraz wydania dokumentów dotyczących wierzytelności. Jeszcze przed złożeniem powodowi powyższego oświadczenia, pozwany na skutek wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, uzyskał w dniu 2 marca 2017r. klauzulę wykonalności co do obowiązku zapłaty przez powoda kwoty 1.200.000,30 zł, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w T. w sprawie o sygn. akt I Co (...) i na tej podstawie została wszczęta wobec powoda egzekucja. W lutym 2017r. pozwany informował powoda, że kwestionuje zasadność wystawiania faktur korygujących, na podstawie informacji uzyskanych w toku postępowania wyjaśniającego, prowadzonego przez organy skarbowe. Faktycznie wobec podmiotu (...) B. S., którego pełnomocnikiem był pozwany, była prowadzona kontrola podatkowa w 2015 i 2016 roku. Zastrzeżenia odnośnie dokonywanych korekt pozwany zgłaszał powodowi

już w 2015r. Pozwany nie przedstawił ostatecznych ustaleń z kontroli.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, o treść zeznań świadków oraz zeznań stron.

W świetle przedstawionych wyżej okoliczności Sąd Okręgowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, iż zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego

w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli m.in. przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. W tej sprawie powód kwestionował nadanie klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu, jakim był zasadniczo § 5 aktu notarialnego z dnia

27 maja 2014r., w którym powód, jako nabywca nieruchomości, co do zapłaty ceny nabycia poddał się egzekucji na zasadzie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Jedynie na marginesie Sąd Okręgowy stwierdził, że w treści żądania pozwu powód zapewne omyłkowo wskazał na błędną datę aktu notarialnego, albowiem bezspornie w sprawie przedmiotem był odpowiedni zapis aktu notarialnego z dnia 27 maja 2014r. W istocie powód w tej sprawie skutecznie zaprzeczył twierdzeniom pozwanego, jakoby nie doszło do skutecznej zapłaty ceny nabycia nieruchomości, w szczególności w zakresie kwoty 1.200.000,30 zł, bo taki był przedmiot zaskarżenia, poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności stron. Z przedłożonych dokumentów, ale również

z treści zeznań świadków oraz stron, wynika bezspornie sposób rozliczenia pomiędzy stronami, który nie tylko był akceptowany przez pozwanego, ale przez niego inicjowany, co wynika

z przedłożonych wydruków korespondencji e-mailowej, prowadzonej pomiędzy stronami. Sam pozwany w treści zeznań nie kwestionował dokonanych wówczas czynności prawnych

i rozliczeń. Przedłożone przez strony dokumenty posiadają podpisy obu stron, były sporządzone w tym samym dniu, co akt notarialny, co więcej czynności cesji wierzytelności

i potrącenia, są niejako konsekwencją zapisu § 7 aktu notarialnego, w którym strony dopuściły możliwość wzajemnego potrącenia zgodnie z przepisami k.p.c. Ustalono także w sprawie bezspornie, że taki sposób rozliczeń pomiędzy stronami, w powiązaniu z firmą (...), z którą powód współpracował, a której pozwany był pełnomocnikiem,

co też było bezsporne w sprawie, miał miejsce tego samego dnia przy okazji jeszcze innego aktu notarialnego, a także kilku późniejszych aktów notarialnych, w drodze których poprzez zakup nieruchomości, częściowo za gotówkę, a częściowo poprzez wzajemne potrącenia, faktycznie dokonywano wzajemnych rozliczeń z tytułu prowadzonej współpracy gospodarczej. Podnieść należy, że przy okazji tych innych czynności sprzedaży nieruchomości, zapisy aktów notarialnych są podobne, mają podobną konstrukcję, m.in. co do możliwości wzajemnego potrącenia wierzytelności. W szczególności nie wskazywano w nich szczegółowo, jakie wierzytelności i z jakich czynności wynikających, ulegną potrąceniu na poczet ceny zakupu nieruchomości. W tym zakresie taka była wola stron, aby szczegółowe ustalenia uczynić poza aktem notarialnym. Takie ustalenie czyni nieuzasadnionym zarzut pozwanego, jakoby potrącane wierzytelności były pozorne i z tego powodu powód nie chciał ich ujawnić w treści aktu notarialnego. Poza tym wskazać należy, iż sam dokument cesji wierzytelności (k. 32-33 akt)

i dokument potrącenia (k. 35-36 akt) wskazują na dokumenty księgowe, z których wynikają wierzytelności, objęte tymi czynnościami stron, co więcej pochodzą one od (...) B. S. i przez nią zostały wystawione (k. 248-262 akt), stąd zarzut pozorności, czy nieistnienia ich nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd. W tej sprawie pozwany, w zasadzie nie kwestionując sposobu dokonanych rozliczeń, podniósł, że w związku z prowadzoną w firmie (...) kontrolą podatkową, zakwestionowane zostały owe dokumenty księgowe, w związku z tym złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy cesji i potrącenia,

co powoduje, że te czynności stały się bezskuteczne. Zdaniem Sądu Okręgowego, mając

na uwadze dokonane wyżej ustalenia co do uzgadniania sposobu rozliczeń pomiędzy stronami,

z pozwanym jako inicjatorem sposobu rozliczeń, oraz to, iż dopiero obecnie pozwany podniósł w tym zakresie zarzuty, czyni zasadnym ocenę, że twierdzenia pozwanego zostały poczynione

na potrzeby niniejszej sprawy i są nieuzasadnione. Sąd ten zauważył dodatkowo,

że pozwany jeszcze przed tym, jak skierował pisemne oświadczenie do powoda, skierował swój wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz uzyskał tytuł wykonawczy. Zatem już wówczas swój wniosek oparł na nieistniejącej przesłance, gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że jego oświadczenie skierowane do powoda w dniu 21 marca 2017r.

wywołało oczekiwany przez niego skutek prawny. Po drugie, wszakże jak wynika z treści innej korespondencji e-mailowej stron, pozwany jeszcze w 2015r. zgłaszał pewne zastrzeżenia co do skuteczności dokumentów księgowych, które były podstawą cesji i potrąceń, powołując się na aktualne ustalenia z prowadzonej już kontroli podatkowej, ale ostatecznie dopiero w marcu 2017r., prawie po trzech latach od daty dokonania rozliczeń, zdecydował się na jednoznaczne stanowisko w tym zakresie, a przy tym jeszcze w 2015r. zawierał z powodem umowy sprzedaży nieruchomości z podobnymi rozliczeniami, jak w niniejszej sprawie, nie kwestionując ich. Wreszcie Sąd Okręgowy stwierdził, że faktycznie pozwany w tym procesie nie przedstawił dokumentu, z którego wynikałoby faktyczne, jednoznaczne zakwestionowanie przez organ kontrolny, wystawionych dokumentów księgowych, w tym faktur korygujących, stanowiących podstawę wcześniejszych rozliczeń stron. Pozwany przedłożył jedynie kopię protokołu kontroli podatkowej, która nie zawiera pełnej treści (k. 80-84 akt) i sam zeznał, że kontrola jeszcze trwa. Nie przesądzając wyników tej kontroli, być może będzie ona mogła ostatecznie rodzić jakieś roszczenia wobec powoda, ale ewentualnie w odrębnym procesie, nie zaś w tej sprawie, wobec dokonanych wcześniej wspólnych ustaleń stron co do sposobu wzajemnych rozliczeń. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest przesłanek w tej sprawie do przyjęcia za skuteczne oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umów cesji czy potrącenia, czy też faktycznie o uchyleniu się od skutków prawnych tych czynności, w szczególności wobec braku stwierdzenia istnienia przesłanek, wskazanych w art. 82 – 88 k.c. w zakresie wad oświadczenia woli. Wreszcie pozwany podniósł także, iż wobec niewykonania przez powoda obowiązku, wskazanego w § 5 umowy cesji, jest ona bezskuteczna. Sąd ten przypomniał także pozwanemu, że to przecież on był inicjatorem dokonanych rozliczeń, sam wskazał na wierzytelności, które miały być ich przedmiotem i wreszcie same dokumenty księgowe, z których one wynikają, zostały wystawione przez firmę, której był pełnomocnikiem. Bezsparnie zatem nie tylko miał pełną wiedzę co do stosunków prawnych i faktycznych, dotyczących przedmiotowych wierzytelności, ale i również był w posiadaniu tych dokumentów, co potwierdził także powód. Zatem powoływanie się na ten zapis umowy cesji było oczywiście bezzasadne. W konsekwencji powyższego, w zakresie zgłoszonego żądania, Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo i orzekł na podstawie przywołanego art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie aktu notarialnego, co do którego powód poddał się egzekucji, odnośnie kwoty 1.200.000,30 zł, albowiem to ona stanowiła wartość przedmiotu sporu (punkt 1 wyroku). O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w związku z przepisami aktualnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu na dzień wniesienia powództwa (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 z późn. zm.), zasądzając od pozwanego koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu, wynagrodzenia pełnomocnika powoda wraz z uiszczoną opłatą skarbową (punkt 2 wyroku).

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

- 1) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (tj. okoliczności, iż cała należność wynikająca z tytułu wykonawczego została wyegzekwowana i przekazana pozwanemu), a w konsekwencji naruszenie art. 840 § 1 pkt 1) k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie – polegające na przyjęciu, iż pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego przez Sąd możliwe jest również, gdy nie istnieje możliwość prowadzenia egzekucji, tj. w sytuacji, gdy tytuł wykonawczy został w pełni zrealizowany w drodze egzekucji;
- 2) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez nie wystąpienie do Komornika Sądowego o dostarczenie akt komorniczych i nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach na okoliczność stanu postępowania egzekucyjnego przed zamknięciem rozprawy;

3) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji dokonanie dowolnej i jednostronnej, nie zaś swobodnej i obiektywnej oceny zebranych w sprawie dowodów;

4) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie zgłaszanych przez pozwanego dowodów (oddalenie wniosków dowodowych), mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

5) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 499 k.c. w zw. z art. 60 k.c. w zw. z art. 61 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dla skuteczności ewentualnego dokonanego potrącenia nie jest konieczne złożenie oświadczenia woli potrącającego, tj. przyjęcie, że dla skuteczności potrącenia wystarczające jest doręczenie niepodpisanego dokumentu potrącenia;

6) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię złożonego ewentualnego oświadczenia woli wyrażonego w dokumencie potrącenia, gdy zarówno z treści tego dokumentu, jak również stanowiska powoda prezentowanego w pozwie oraz podczas rozprawy wynikało, iż na oświadczeniu tym wskazano jedynie wierzytelności przysługujące pozwanemu;

7) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 488 § 2 k.c. w zw. z art. 555 k.c. w zw. z art. 546 § 1 k.c. w zw. z § 5 umowy cesji poprzez przyjęcie, iż pozwany nie miał prawa wstrzymać się ze spełnieniem ewentualnego świadczenia z umowy z cesji nawet w sytuacji, gdy powód nie wydał jemu żadnych dokumentów dotyczących cedowanej wierzytelności, a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż ewentualnie cedowana wierzytelność była wymagalna już z chwilą zawarcia umowy cesji;

8) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 498 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż do ewentualnego potrącenia mogło dojść również w sytuacji, gdy ewentualna wierzytelność zgłoszona do potrącenia co najmniej nie była wymagalna;

9) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 516 § 1 zd. 1 k.c. poprzez przyjęcie, że nabywca wierzytelności nie może kwestionować, że wierzytelność cedowana istniała i przysługiwała cedentowi;

10) przyjęcie, że samo wystawienie dokumentu korygującego (będącego przedmiotem umowy cesji wierzytelności) rodzi po stronie wystawiającego taki dokument zobowiązanie do zwrotu różnicy pomiędzy ceną z faktury pierwotnej oraz faktury korygującej bez względu na to, czy cena z faktury pierwotnej w ogóle została zapłacona.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód, pismem z dnia 30 stycznia 2018r., wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie.

Stwierdzić należy, iż trafny okazał się zarzut apelacji pozwanego naruszenia przez Sąd I instancji art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (tj. okoliczności, iż cała należność

wynikająca z tytułu wykonawczego została wyegzekwowana i przekazana pozwanemu), a w konsekwencji naruszenia art. 840 § 1 pkt 1) k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie – polegające na przyjęciu, iż pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego przez Sąd możliwe jest również, gdy nie istnieje możliwość prowadzenia egzekucji, tj. w sytuacji, gdy tytuł wykonawczy został w pełni zrealizowany w drodze egzekucji. Wskazać należy, iż jak wynika z analizy akt sprawy, już przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa (k. 4-41), cała należność wynikająca z tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 27 maja 2014r., zawartego przed notariuszem D. S., repertorium A numer (...), stanowiącego umowę sprzedaży, zawartą pomiędzy pozwanym, R. S., a powódką, (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w T., w zakresie obowiązku zapłaty kwoty 1.200.000,30 zł

przez powódkę na rzecz pozwanego, określonego w paragrafie czwartym aktu notarialnego, któremu Sąd Rejonowy w T. nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 2 marca 2017r. w sprawie o sygn. akt I Co (...), została wyegzekwowana przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. A. B. w sprawie o sygn. akt KM (...) (k. 349), a następnie przekazana pozwanemu (k. 348). Wprawdzie podnieść należy, iż postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. A. B. z dnia 22 marca 2017r., sygn. akt KM (...) (k. 349), w dniu złożenia przedmiotowego pozwu (k. 4-41) nie było prawomocne, to jednak nadmienić należy, iż nie zostało ono zaskarżone przez żadną ze stron.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż powód z chwilą wyegzekwowania przez pozwanego świadczenia objętego w/w tytułem wykonawczym utracił prawo do wytoczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tego tytułu wykonawczego, gdyż w tym przypadku wygasła wykonalność wykonanego w całości tytułu wykonawczego i tym samym nie jest możliwe jego wykonanie.

Z uwagi na trafność w/w zarzutu apelacji, bezprzedmiotowym jest ustosunkowywanie się przez Sąd Apelacyjny do pozostałych zarzutów podniesionych przez pozwanego w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie I. ppkt 1. sentencji orzeczenia. W konsekwencji powyższego dokonano również zmiany punktu 2 zaskarżonego wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. – Dz. U. z 2015r., poz. 1804) (pkt I. ppkt 2. orzeczenia)

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7) i § 10 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. - Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm.).